

MÉSZÁROS DORKA • MIMÉZIS

MÉSZÁROS DORKA

MIMÉZIS

GENERAL PRESS
KÖNYVKIADÓ

Copyright © Mészáros Dorka, 2022

© General Press Könyvkiadó, 2022

Az egyedül jogosított magyar nyelvű kiadás.
A kiadó minden jogot fenntart,
az írott és az elektronikus sajtóban
részletekben közölt kiadás és közlés jogát is.

A borítót
KISS GERGELY
tervezte

A könyv megtörtént eseteken alapuló fikció.

ISBN 978 963 452 699 5

Kiadja a GENERAL PRESS KÖNYVKIADÓ
1086 Budapest, Dankó utca 4–8.
Telefon: (06 1) 411 2416

www.generalpress.hu
generalpress@lira.hu

Felelős kiadó KOLOSI BEÁTA
Műszaki szerkesztő DANZIGER DÁNIEL
Felelős szerkesztő HORVÁTH ANNAMÁRIA

1.

ELTŰNT KOVÁCS BENCE

A VI. kerületi rendőrök a lakosság segítségét kérik.

A harminckét éves férfi március 25-én az esti órákban a munkahelyéről, a Háromfelvonás Színházműhelyből távozott, azóta ismeretlen helyen tartózkodik, életjelet nem ad magáról.

Kovács Bence körülbelül 170 centiméter magas, vékony testalkatú, barna szemű, rövidre nyírt, világos hajú. Távozásakor fekete farmernadrágot és lila kabátot viselt. Nincs ismert betegsége, gyógyszereket nem szed.

A VI. Kerületi Rendőrkapitányság kéri, hogy aki a képen látható férfi jelenlegi tartózkodási helyéről információval rendelkezik, jelentkezzen személyesen a VI. Kerületi Rendőrkapitányságon, hívja a 06/1/461-8141-es számot, vagy tegyen bejelentést – akár névtelensége megőrzése mellett – az ingyenesen hívható 06/80/555-111 „Telefontanú” zöldszámán, illetve a 112-es központi segélyhívó telefonszámon.

BUDAPEST, MÁJUS

- Igazolja magát!
- Varga Gergő, de ami a jelvényt illeti...
- Gergő! Mit áll ott?! Engedje át a kollégát, én felelek érte.

– Parancs, értettem, alezredes úr!

A rendőr felemelte az elkerítő szalagot, Varga Gergő átbújt alatta, szőkésvörös üstöke szinte világított a szürkületben. Az utcán kisebb csődület támadt, a rendőrök alig győzték figyelmeztetni az embereket, hogy „maradjanak távolabb, nincs itt semmi látnivaló”.

Gergő tekintete végigpásztázta a tömeget, érdeklődő, kíváncsi arcok, néhány újságíró is megjelent, sokan videóztak, egy baseballsapkás srác buborékot fúj a rágójából. A szokásos szenzációéhség. Gergő követte Márk alezredest a kopott elektromikai szaküzletbe, ahol javában zajlott a helyszínelés. A bolt ugyanúgy festett, ahogy szokott a nap huszonnégy órájában, nem volt jele erőszakos behatolásnak, nem vittek el semmit. Ötezer forint hiányt találtak a kasszában. Jelentéktelen összeg, még a pulton heverő laptopot sem csapta a hóna alá az elkövető. Az eladót agyonlőtték.

– Hallgatlak, Gergő. Mit láatsz?

Márk nem nézett a többiekhez képest pofátlanul fiatal férfira, leguggolt, a holttestet figyelte, a lövések bemeneti helyét, a megalvadt vért – ez a test alig egy órája még lélegzett.

Gergő tenyere izzadt, egy év után sem szokott még hozzá, hogy a nyomozó kifejezetten az ő véleményére kíváncsi. Amikor a kedvenc professzora az egyetemen bemutatta Márk Leventének, a Budapesti Rendőr-főkapitányság Nyomozó Főosztálya kiemelt főnyomozójának, álmában sem gondolta volna, hogy egy gyakornoki státusz lesz a vége. Pszichológus szakértő gyakornok – amilyen poszt előtte sosem létezett. Külön neki kreálták a munkakört, bár abban sem volt biztos, hogy valóban nyilvántartották, hiszen fizetés nem járt érte, igazolvány és jelvény sem, csak a rengeteg helyszínen, az éjszakába nyúló felderítés, az irodai ötletbörze és a kihallgatások, amiket megfigyelhetett. A TDK-dolgozatával és az alap-

szakos szakdolgozatával hívta fel magára a figyelmet, mindkettőben kriminálpszichológiával foglalkozott, a profilozást használta a magyar elkövetők vizsgálatához. Márk meglátta benne azt, amit Gergő is az egyetlen pozitív tulajdonságaként értékelt. Értett az emberekhez, olvasott bennük, átlátott a fa-laikon, és ösztönösen érezte, ha hazudnak neki.

Két okból vállalta el a felajánlott gyakornoki státuszt. Egyrészt az apja iránti tiszteletből, aki, ha élt volna, roppant büszke lett volna a fiára, amiért az a rendőrségnél helyezkedett el. A kisvárosi nyomozót a munkája éltette, és amikor már nem csinálhatta tovább, el is vitte a szíve. Gergő azóta teljesen magára volt utalva, talán ezért is állt kötélnek Márk hívására. Tartozni akart valahová az egyetemen kívül is. Bár a néhány gimnáziumi barátjához erős kapocs fűzte, mindenki élte a saját életét, jó, ha havonta egyszer össze tudtak ülni. A másik ok a tudományos karrierje volt. Rengeteg anyaghoz hozzáfért, a mesterszakos szakdolgozatán kívül előre dolgozott a doktorián. Sőt, a rendszeres tudományos publikációihoz is jó forrásokat biztosított a gyakornoki státusz.

Gergő zsebre tett kézzel beállt az ajtóba, magában lejátszotta a gyilkosság menetét.

– Benyitott, talán kettőt beljebb lépett, és lelőtte. Hozzá sem ért a cuccokhoz, csak kivette a kasszából a készpénzt, és lelépett. – Imitálta, ahogy az elkövető kinyitja a kasszát, elteszi az ötezer forintot, és távozik. – Semmi értelme – fordult vissza az ajtóból. – A gép a pulton sokkal többet ér ötezernél. Nem a rablás volt az indíték.

– Nem – értett egyet Márk. – Az egész sántít, ahogy van. Az eladót megnézted alaposan?

Gergő aprót bólintott, a munkának ezt a részét viselte a legnehezebben, a halottak látványát. Ha tehette, az arcukat nem vizsgálta meg. Márk folytatta:

– Ázsiai. Mint az előző a múlt héten. A vegyeskereskedéses. Nagyon remélem, hogy nem egy leszámolás kellős közepébe csöppentünk.

– Lehet gyűlölet-bűncselekmény is – mutatott rá Gergő.

– Ugyanazt a fegyvert használták itt is?

– Hamarosan kiderül.

– A kamerákkal juthatunk valamire?

– Ezekkel nem, álkamera az összes. Szemben van egy ékszerbolt, ha szerencsénk van, az utcafronti kamerája rögzítette az elkövetőt. A fiúk rajta vannak. Gyere, mi kikérdezzük az eladó feleségét.

A nő a sokktól akadozva beszélt, és semmi használható információval nem tudott szolgálni. A férje rendes ember volt, nem voltak ellenségei, húsz éve dolgozott az üzletben, az ügyfelek szerették, mert mindent megpróbált megjavítani, még ha menthetetlennek tűnt is. Fogalma sincs, ki akarhatta a halálát.

– Koreai.

– Hm?

– Ez a férfi koreai – ismételte meg Gergő. – A felesége mondta, hogy Anszanból jöttek Magyarországra. Rákerestem, dél-koreai város.

– És?

Gergő rántott egyet a vállán.

– Csak egy megérzés. Megérzés, megérzés – sóhajtotta.

– A vegyeskereskedéses, ha jól emlékszem, vietnámi volt.

Márk hallgatott, éles, szürke tekintetét várakozóan mélyesztette Gergő barna íriszébe. Gergő zavarba jött, úgy érezte, a főnöke lelát a veséjéig, vagy még annál is mélyebbre, ismeri az összes gondolatát, azokat is, amiket még meg sem fogalmazott.

– Azt hiszem, a leszámolást kizárhatjuk. Sokkal inkább gyű-

lölet-bűncselekmény lesz, vagy... – Ahogy lehajolt, hogy át-
bújjon a rendőrségi szalag alatt, benne rekedt a befejezés.

Felegyenesedve mindketten megtorpantak, elnézték a
lüktető várost, ahogy lassan magára húzta az éjszakát. Az
eladó letakart testét elnyelte egy mentőautó, Gergő hosszan
nézett utána. Az ösztöne azt súgta, hogy olyan összefüggések
bújnak meg az eset mögött, amiket egyelőre senki sem ért.

– Vagy teljesen véletlen, hogy mindegyikük ázsiai, és nem ez
lesz az ügy kulcsa – fejezte be vontatottan.

Márk Levente főnyomozónak a szeme apró rebbenése jelezte
csupán, hogy egyetért a fiatal gyakornokkal.

– A boncolás és a laborvizsgálatok után talán okosabbak
leszünk.

A kapucsengő élesen hasított a sötét lakás csendjébe. Egy
sovány, apró yorki rontott a bejárati ajtónak, csaholt, morgott,
közben csóválta a farkát.

– Elég, Elemér, kussolj már!

Wass Réka a lábával tolta arrébb a kutyát az útból, hogy hoz-
záférjen a kaputelefonhoz.

– Ételkiszállítás!

– Nyitom!

A nő addig nyomogatta a gombot, amíg a készülék sípoló
hangot nem adott, ami neki azt jelentette, hogy biztosan ki-
nyílt a lépcsőházba vezető ajtó. Magára kapott egy hosszú
pólót, derékig érő, dús barna haját kontyba kötötte a feje te-
tején. Magas, kidolgozott testalkatú nő volt, a vonásaiban és
a mozdulataiban mégis volt báj és kecsesség. Ugyanúgy el le-
hetett képzelni róla, hogy simán a földbe döngöl bárkit, mint
hogy légiesen vonul egy estélyiben az Opera lépcsőjén – bár az
utóbbi nem szívesen próbálta volna ki. Nagyon sötét tekintete

erőteljessé és szenvedélyessé tette a megjelenését. Volt benne valami ősi energia, ami azt mutatta, hogy egy igazi túlélő.

Réka felkapcsolta a villanyt, a konyhapultra dobott táskájából kihalászta a kulcsát. Amint kinyitotta az ajtót, a yorki ki-surrant a lába mellett.

– Elemér, állj! Gyere vissza!

A kutya a folyosó közepén hegyezte a fülét, tudta, hogy a lift felől várhatja a látogatót. És azt is megtanulta már, hogy a látogató kaját jelent. Két perc múlva kinyílt a liftajtó.

– Erre! – szolt ki Réka az ajtóból, sosem ment a futár elé, fél lábbal mindig a lakásban maradt.

Elemér annál inkább segített a futárnak a tájékozódásban. Elé szaladt, felugrált rá, az ajtóig kísérte. A futár egy nagy papírzacskót nyomott Réka kezébe.

– Helló! Jó étvágyat!

– Kösz. Elemér! Befelé!

Réka már csukta volna be maga után az ajtót, amikor a futár megállította.

– Várj, van egy levél a lábtörlőn. Felvegyem? – És már a kezében is volt a küldemény.

– Kösz – biccentett Réka, a fehér, címzés nélküli borítékot a szájába vette, ellenőrizte, hogy Elemér a lakásban van-e, és ahogy becsukta az ajtót, rögtön kulcsra is zárta.

A papírzacskót a konyhapultra tette, feltépte a borítékot, nyomtatott levelet húzott elő belőle.

Kedves Réka!

Bízom benne, hogy már jobban vagy. Szeretnék emlékeztetni a bérleti szerződésünk 2.8-as pontjára, mely szerint a lakás kizárólag gyermektelenek számára bérelhető. A kiköltözésre a szerződés szerint két hónap áll rendelkezésedre, de a jó kapcsolatunkra tekintettel engedélyezem a kilencven napot.

Kérlek, ne feledd, hogy a költözés előtt ki kell tisztíttatnod a kanapét a megjelölt cégnél (a számlát add át nekem), illetve a tisztasági festésért is te felelsz. Ellenkező esetben nem jár vissza a kaució.

Csodás babavárást kívánok!

Szilvia

Réka kezében remegett a papír, újra és újra átolvasta a szöveget, a dühtől könny szökött a szemébe. Gombócba gyúrte, és teljes erejéből elhajította. Elemér rögtön ugrott, letámadta a galacsint, majd elégedetten csócsálni kezdte.

– Picsába, Elemér, nem! Nem szabad! Ereszd! Enyém! ENYÉM, A KURVA NÉNIKÉD!

Elemér elengedte a galacsint, az üvöltés megijesztette, a farkát behúzza menekült a kenneljébe. Réka felkapta a nyálas, megrágcsált levelet, a konyhapultra dobta, ahol pont annyi holmit halmozott már fel, hogy kényelmesen eltűnt közöttük.

– Ne nézz így rám! Még neked áll feljebb?! – kérte ki magának Réka, farkasszemet nézett a kutyával. – Ez a hülye picra rólad nem is tud. Szerinted mit szólna? Még a végén fertőtlenítenem is kéne ezt a lyukat miattad, mert egy kis patkány vagy. Az vagy, te rohadék.

Réka nehézkesen letérdelt a kennel elé, benyúlt, hogy megsimogassa a yorkit. Elemér még mindig nem bocsátotta meg az előbbit, a fal felé fordult, de azért úgy helyezkedett, hogy Réka vakargathassa a hasát.

A konyhapulton terpeszkedő halom csörögni kezdett, mire Réka mélyen és szaggatottan felsóhajtott. Vagy az anyja keresi, akinek nem veszi fel, vagy Elemér gazdájának az anyja, akivel még nehezebb volt. Kihalászta a mobilt, a kijelzőre pillantott, a második opció, felvette.

– Üdv, Anca néni! Nem, nem tudok semmit tegnap óta. Értem. Sajnálom. Hívja a kerületet! Istenem, de bunkók! Homofób paraszt az összes. Nem, én is úgy gondolom, hogy Bence nem magától lépett le. Igen, mindig tudta, mit csinál. Figyeljen, holnap megyek be papírokat intézni, rákérdezek, rendben? Hátha nálunk többet tudnak. Próbáljon megnyugodni, biztos vagyok benne, hogy mindent megtesznek a kerületiek is. Jó éjszakát, Anca néni!

Réka visszadobta a mobilt a kupacba, Elemérre nézett, a yorki gombszeme búsan csillogott.

– Több mint egy hónapja nincs meg a gazdád. Te is tudod, hogy nem fog élve előkerülni, igaz?

Elemér lesunyta a fejét, Réka pedig betette a papírzacskót a hűtőbe a többi mellé. Megint elment az étvágya.